κατὰ τῆς Ἀσίας, ὁ τρωϊκός, ὁ πελοποννησιακὸς κλπ., πάντες σχεδὸν ὡς ἀρχὴν αὐτῶν ἔχουσι τὴν πειρατείαν. Ὁ Πάρις, ἁρπάζων τὴν Ἑλένην διαπράττει πειρατείαν· οἱ νεαροὶ Ἀθηναῖοι, οἵτινες ἐπιχειροῦσι τὴν ἐκ Μεγάρων ἁρπαγὴν τῆς ἑταίρας Σιμαίθης καὶ οἵτινες προκαλοῦσι τὴν ὑπὸ Μεγαρέων ἁρπαγὴν δύο κορῶν τοῦ οἴκου τῆς Ἀσπασίας εἰσὶν ἐπίσης πειραταί· μόνον ὁ ἐραστὴς τῆς Ἀσπασίας Περικλῆς, ὑπερβολικῶς παριστῶν τὸ ἔγκλημα, προκαλεῖ τὴν ἔκδοσιν ψηφίσματος, καταδικάζοντος εἰς τὴν διὰ θανάτου τιμωρίαν πάντα Μεγαρέα, συλλαυβανόμενον ἐπὶ τοῦ ἀθηναϊκοῦ ἐδάφους. Τοῦτο ἦτο ὑπερβολή, ὁ δὲ Ἀρχίδαμος, βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων ἀποστέλλει πρέσβεις πρὸ τοὺς Ἀθηναίους, ἵνα ἐπιτύχῃ τῆς ὑπ' αὐτῶν ἀνακλήσεως τοῦ ψηφίσματος, ὅπερ ἐθεσπίσθη κατὰ τῶν Μεγαρέων. Ὁ Περικλῆς ἀνθίσταται εἰς τὴν ἀνάκλησιν τοῦ ψηφίσματος καὶ διατηρεῖ αὐτό. Ἡ Σπάρτη λοιπὸν καὶ αἱ Ἀθῆναι προβαίνουσιν εἰς σύγκρουσιν, εἰς ἀμοιβαίαν καταστροφήν. Φοβερὸς πόλεμος. Καὶ ὁ λόγος τούτου; ῥῆξις πειρατῶν. Τοὐλάχιστον ἦσαν ἕτοιμοι αἱ Ἀθῆναι; Ὁ συγγραφεὺς περιγράφει ἡμῖν τὰς Ἀθήνας, οἵαι ἦσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τὰ μέσα ἅπερ διετίθει, τοὺς πόρους αὐτῆς, τὰ ἤθη, τὴν ὑπερηφάνειαν· ἐπιμελῶς μελετῶνται οἱ στρατιῶται αὐτῆς θεσμοί· τὸ ἐν τοῖς σπαργάνοις μὲν ἀλλὰ πρὸς ταχεῖαν ἀνάπτυξιν διατεθειμένον ναυτικὸν αὐτῶν, οἱ ἐν ταῖς ἀποφάσεσιν αὐτῶν πανοῦργοι καὶ ὡς κερευνὸς ταχεῖς ναυτικοί, οἱ σύμμαχοι αὐτῶν, ἡ διοργάνωσις αὐτῶν, πάντα ταῦτα ἀναφέρονται· οὐδὲν ἐλλείπει. Ὁ συγγραφεύς, ἀφοῦ διηρεύνησε μετὰ πάσης τῆς σοβαρότητος τὴν Ἀττικὴν καὶ τοὺς πόρους αὐτῆς, μεταβαίνει εἰς τὴν Πελοπόννησον, σταματᾷ ἐν Σπάρτῃ, ἐξετάζει τοὺς νόμους αὐτῆς, τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν καρτερίαν τῶν κατοίκων αὐτῆς καὶ εἶτα παρουσιάζει τοὺς μαχομένους.

Αἱ Ἀθῆναι εὑρεθεῖσαι ἀπαράσκευοι, ἐκέκτηντο οὐχ ἧττον τὸν Περικλῆ, ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ ὁποίου ἀντιμετωπίζει τὰ πάντα. Ἔχων ὅμως οὗτος ἀνάγκην νὰ κερδίσῃ καιρόν, ἔπραξεν ὅτι συχνάκις πράττουσι κατ' ἀπομίμησιν οἱ μεγάλοι στρατηγοί: Ἐρημοῦσι τὸ ἔδαφος πρὸ τῆς ἐπιδρομῆς, ἡ καταστρέφουσι τὴν χώραν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου. Οἱ κάτοικοι φεύγουσι πρὸ τῆς ἐπιδρομῆς καὶ καταφεύγουσιν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπέλπιδες. Ὁ Περικλῆς διατίθησι πάραυτα πλῆθος ἀνθρώπων ἀπηλπισμένων καὶ ἐξωργισμένων, στερουμένων δὲ τῶν πάντων. Ὁποίους στρατιώτας, ὁποίους ναυτικοὺς θὰ ἀποτελέσῃ ἐξ αὐτῶν, ἀφοῦ ἔχῃ τὰ πρὸς πληρωμὴν αὐτῶν μέσα; τὸ θησαυροφυλακιον εἶναι πλῆρες. Οὐδαμοῦ ὅμως τῆς Ἑλλάδος ἀπαντῶσι ναυπηγεῖα. Τί γενήσεται; Θὰ δημιουργηθῶσι τοιαῦτα πάραυτα. Ἡ ἀκτὴ ἀποβαίνει πάραυτα μέγα ναυπηγεῖον· τὰ σκάφη, τριήρεις, ὧν ἡ ναυπήγησις εἶναι εὐχερής, καθελκύονται πανταχόθεν· τὰ πληρώματα αὐτῶν σχηματίζονται, ἐξασκοῦνται καὶ μετὰ μικρὸν παρατηροῦνται θαύματα τόλμης, κοινῆς ἐνεργείας, τακτικῆς καὶ θαυμασίας τάξεως ἐν τῇ διοικήσει.

Ὁ Περικλῆς εἶναι ἔξοχος διοικητικὸς νοῦς. Μὴ λησμονῶμεν πράγματι ὅτι ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς πολέμοις τὸ μέγα ζήτημα εἶναι τὸ τῆς τροφοδοτήσεως. Τὸ ζήτημα τοῦτο τῶν τροφῶν εἶναι πρωτίστης σημασίας, ἀλληλοδιαδόχως δὲ διά τε τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Σπάρτην ἀπέβη ἀφορμὴ φοβερῶν καταστροφῶν καὶ διαπρύσιων νικῶν. Οἱ Ἕλληνες ναυτικοὶ θαλασσοποροῦσι, μάχονται τὴν ἡμέραν, τοῦ χώρου ὅμως ἐλλείποντος, ἐπιστάσης τῆς ἑσπέρας, ἀναγκάζονται νὰ προσπελάζωσιν εἰς τὴν ξηράν, ν' ἀποβαίνωσι καὶ ν' ἀνακτῶνται δυνάμεις διὰ τῆς τροφῆς καὶ τοῦ ὕπνου. Οὕτως ἀδιακόπως διαδέχονται ἀλλήλας αἱ ἐκπλήξεις καὶ στόλοι ὁλόκληροι καταστρέφονται, βυθίζονται ἢ αἰχμαλωτεύονται συνεπείᾳ τῆς ὑπὸ τῶν πληρωμάτων κατ' ἀνάγκην ἐγκαταλείψεως αὐτῶν. Καὶ πρῶτον ἐμφανίζεται ἐπιστήμων ἀποκαλυπτόμενος ὑπὸ τῆς ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Κορίνθου ναυτικῆς ἐνεργείας. Αὐτόθι τελεῖται ἀποκλεισμὸς κανονικώτατα, ἔκπληξιν δὲ προκαλεῖ ἡ τέχνη, ἣν ὁ Φορμίων χρησιμοποιεῖ πρὸς διάσπασιν αὐτοῦ. Ὁ Φαρραγκιοὺ ἀπομιμεῖται τὸν Φορμίωνα. Πάραυτα αἱ Ἀθῆναι ἀριθμοῦσι πεντήκοντα καὶ διακοσίας τριήρεις, μετὰ πληρωμάτων ἐξ 60 χιλ. ἀνδρῶν. Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀναντιρρήτως θαυμάσιον. Ἀλλ' ἐν τῷ πελοποννησιακῷ τούτῳ πολέμῳ ἡ ναυτικὴ ἐπιστήμη δὲν προοδεύει κατὰ τὸν συγγραφέα· οἱ ἀντίπαλοι βηματίζουσιν ἐπὶ τόπου μετ' ἐπιτυχιῶν καὶ ἀποτυχιῶν ἐναλλάξ, ἐξαντλουσῶν καὶ παραλυουσῶν τοὺς ἐμπολέμους. Πρέπει νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν ἐν Συρακούσαις πόλεμον, ἵνα παρατηρήσωμεν αἰφνιδίαν ριζικὴν τροπήν, ἀνατρέπουσαν τὰς προτέρας ἰδέας. Ὁ Ἀλκιβιάδης ἥττᾶται καθ' ὁλοκληρίαν· τὸ ὑλικὸν αὐτοῦ, 136 τριήρεις, 2 πεντηκόντοροι καὶ 30 μεταφορικὰ πίπτουσιν εἰς χεῖρας τοῦ νικητοῦ. Ἀλλὰ μήπως ἦτο ἀνίκανος ὁ Ἀλκιβιάδης ἢ μήπως δὲν ἐπῆρκει εἰς τὰς περιστάσεις, Οὐχί· τὸ ὑλικὸν αὐτοῦ μόνον, εὑρεθὲν ἀπέναντι ἰσχυροτέρου, ὑποχωρεῖ. Ἡ τριήρης ἔζητεν Ἐξαίρετος οὖσα ἐφ' ὅσον καθῆκον εἶχε νὰ μάχηται παρὰ τὰς ἀκτάς, ἀδυνατεῖ νὰ ὑπηρετῇ ἅμα ὡς εὐρεθῇ μακρὰν τῆς τῶν ἐνεργειῶν βάσεως. Ἐκτὸς τούτου εὑρέθη καὶ ἀπέναντι σκαφῶν, ἰσχυροτέρων τὴν κατασκευήν καὶ ναυπηγηθέντων ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ λακεδαιμονίου Γιλίππου. Τὰ τῶν Συρακουσίων σκάφη ἐνισχύονται ἔσωθεν ὑπὸ εἴδους θώρακος, καθ' οὗ θραύεται τὸ τῶν ἀθηναϊκῶν ἔμβολον.

Ἡ τῆς ἐπιστήμης ἀνατροπὴ ἐξαγγέλλεται, ἡ δὲ ναυτικὴ ἀρχιτεκτονικὴ μέλλει νὰ προβῇ εἰς ταχείας προόδους. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ τῶν Ἀθηνῶν ἧττα μετὰ τοῦ παλαιοῦ αὐτῶν ὑλικοῦ δὲν εἶναι ἀμφίβολος. Ἡ τόλμη, ἡ ἱκανότης, ἡ μεγαλοπρεπὴς περὶ εἴδους τινὸς κράτους ἰδέα, ἣν τρέφει ὁ Ἀλκιβιάδης, πάντα προσκόπτουσιν ἐνώπιον ἐπιστημονικοῦ ζητήματος καὶ κατασυντρίβονται ἐν αὐτῷ. Ἡ κοσμοκρατορία διαφεύγει τὰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων καὶ περιέρχεται εἰς τὰς τῶν Ρωμαίων. Κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα ἡ πεντήρης ἀντικαθίστησι τὴν τριήρη, ἀντικαθίσταται ὅμως πάραυτα καὶ αὕτη ἐν τῷ μέρει ὑπὸ τῶν μεθ' ἑπτὰ καὶ τῶν μετὰ πολλῶν σειρῶν κωπῶν. Τὸ σκάφος μεγεθύνεται, ἀλλὰ τὰ στοιχεῖα αὐτοῦ μένουσιν οὐχ ἧττον. τὰ αὐτά, τὸ ἔμβολον εὑρηται πάντοτε ἐν τῇ πρώρᾳ. οἱ ὁπλῖται ἐπὶ τοῦ προσθίου μέρους τοῦ καταστρώματος, ἡ δὲ τακτικὴ μένει ἀμετάβλητος, εἴτε ὡς πρὸς τὴν ἐν τῇ μάχῃ παράταξιν, εἴτε ὡς πρὸς τὴν πορείαν. εἴτε ὡς πρὸς τὴν ἐν συνόλῳ ἐνέργειαν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης δυνάμεθα νὰ ἀφήσωμεν τοὺς Ἕλληνας ἐν τῇ ἀκινησίᾳ αὐτῶν καὶ νὰ στρέψωμεν τὰ βλέμματα πρὸς ναυτικόν, ὅπερ μέλλει νὰ βαδίζῃ γιγαντιαίοις βήμασι: πρὸς τὸ ρωμαϊκὸν δηλονότι ναυτικόν. Τοῦτο ἀναπτύσσεται μετὰ τοσαύτης ἐπιστημονικῆς ζέσεως ὥστε ἄγει ἡμᾶς εἰς τὸν Ἀρχιμήδην, ἤτοι εἰς τὸν θαυμασιώτερον τῶν γνωστῶν ἐπιστημόνων. Ἐν τούτοις εἰς τὸν Ἀρχιμήδην δὲν φθάνομεν διὰ μιᾶς. Οὕτω νοεῖται πάραυτα ἡ ἐρώτησις, ἣν προβάλλει ἑαυτῷ ὁ Βέτσης: «Ἡ ναυπηγικὴ τέχνη τῶν Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων δύναται ἀρά γε νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπιστήμη»; Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ Βέτσης ἀπαντᾷ καταφατικῶς. Ἐν τῷ περιπύστῳ αὐτοῦ ἔργῳ: «Ἱστορίᾳ τῶν μαθηματικῶν ἐν Ἰταλίᾳ», ὁ Γουλιέλμος Λίμπρης, βασιζόμενος ἐπὶ τοῦ Λεϊβνιτίου (Leibnitz), λέγοντος περὶ τοῦ Ἀρχιμήδους: «Οἱ γινώσκοντες νὰ κατανοήσωσιν αὐτὸν μετρίως μόνον δύνανται νὰ θαυμάζωσι τοὺς νεωτέρους ἐφευρέτας», ἀπέδειξεν ὅτι ὁ διάσημος Συρακούσιος ἀνήγαγε τὰ μαθηματικὰ εἰς ὑψίστην περιωπήν. Ἐνταῦθα δὲν θὰ ἦτο καταλληλος ἡ ἀπαρίθμησις τῶν ἐφευρέσεων τοῦ Ἀρχιμήδους, οἵαν παρατίθησιν ὁ κ. Λίμπρης· ἀρκεῖ ὅμως νὰ ἔχῃ τις ἰδέαν αὐτῶν ἵνα κατανοήσῃ ὅτι ἡ ἐποχή, ἥτις προηγεῖται καὶ ἥτις ἄγει εἰς τὸν Ἀρχιμήδην ἀποτελεῖ διὰ τὴν ἐπιστήμην περίοδον ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων ἰδίᾳ ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ναυτικῆς τέχνης. Ἐν τῇ ἱστορικῇ ταύτῃ περιόδῳ μεγάλαι συνεκροτήθησαν ἐν τῇ θαλάσσῃ ναυμαχίαι καὶ ὁ συγγραφεὺς ἀναλαμβάνει φιλοφρόνως νὰ παραστήσῃ ἡμῖν τὰς σπουδαίας προόδους τῆς ναυτικῆς ἐπιστήμης. Μεταξὺ τῶν στρατιωτικῶν ἐνεργειῶν, ἃς ὑποβάλλει ὑπὸ τὰ ὄμματα ἡμῶν, ἔναι εἰσὶ πειστικαὶ καὶ ἄξιοι ἰδιαιτέρας μνείας· τοιαῦταί εἰσι ἡ ναυμαχία τοῦ Δουϊλίου, ἡ ἐν Ἐκνόμῳ ναυμαχία, ἡ κατὰ τῶν πειρατῶν ἐνέργεια τοῦ Πομπηΐου καὶ ἐπὶ τέλους ἡ ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχία.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

ΦΑΣΜΑΤΑ ΑΠΛΑΝΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(κατὰ τὸν A. Cornu).

Τὰ φάσματα ταῦτα σχηματίζονται ἐν τῷ φασματοκοπίῳ διὰ τῆς συγκεντρώσεως τοῦ φωτὸς τῶν ἀστέρων διὰ τοῦ ἀντικειμενικοῦ φακοῦ ἰσχυρᾶς διόπτρας ἢ καὶ διὰ τοῦ κατόπτρου μεγάλου τηλεσκοπίου καὶ πα-

ρουιάζουσι μεγάλας ἀναλογίας πρὸς τὰ φάσματα τῶν γηΐνων χημικῶν στοιχείων ὡς καὶ πολλὰς κοινὰς γραμμὰς πρὸς τὸ ἡλιακὸν φάσμα. Οὐσιώδης χαρακτὴρ αὐτῶν εἶνε ἡ ἐν αὐτοῖς τακτικὴ παρουσία τῶν ῥαβδώσεων τοῦ ὑδρογόνου· μόνον εἰς τοὺς λαμπροτέρους ἀστέρας τοῦ Ὡρίωνος (πλὴν τῆς Beteigeuse ἢ **α** τοῦ Ὡρίωνος) αἱ ῥαβδώσεις αὗται εἶνε δυσκόλως ὁραταί. Εἶνε λαμπραὶ εἰς τὸν ἀστέρα **γ** τῆς Κασσιόπης καὶ εἰς τὸν **6** τῆς Λύρας, ἀλλ' εἰς πάντας τοὺς λοιποὺς παρίστανται ἀμαυραὶ ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ ἐδάφους τοῦ φάσματος. Εἰς τὸν Βέγαν, τὸν Σείριον καὶ ἐν γένει εἰς τοὺς λευκοὺς ἢ κυανοῦς ἀστέρας εἶνε πλατεῖαι καὶ κατὰ τὰ πέρατα διακεχυμέναι, ὡς ἂν εἰ τὸ ὑδρογόνον ἐσχημάτιζε περικάλυμμα πυκνὸν καὶ σχετικῶς ψυχρόν, ἀπορροφῶν ἰσχυρῶς τὴν ἀκτινοβολίαν ἐσωτερικῆς τινος φωτοσφαίρας.

Στοιχεῖα πλὴν τοῦ ὑδρογόνου ἀπαντῶσι συνήθως τὸ νάτριον, ὅπερ παρέχει, ὅπως καὶ εἰς τὸ ἡλιακὸν φάσμα, τὴν διπλῆν ῥάβδωσιν D, τὸ μαγνήσιον, παρέχον τὴν τριπλῆν ῥάβδωσιν **6**, ὁ σίδηρος μετὰ τῶν πολυαρίθμων αὐτοῦ ῥαβδώσεων, κτλ.

Πρὸς χαρακτηρισμὸν τῶν λαμπροτέρων ἀπλανῶν ἀρκοῦσιν αἱ τρεῖς (I,II,III) τάξεις τοῦ Vogel, αἵτινες εἶνε αὐτοὶ οἱ τρεῖς τύποι τοῦ Secchi (1867), τῶν ὑπὸ ἄλλων ἀστρονόμων (D' Arrest, Pickering, Vogel, Dunér, καὶ ἄλλων) σχηματισθεισῶν ὑποδιαιρέσεων περιλαμβανουσῶν εὐαρίθμους ἀστέρας ἀσθενοῦς φωτοβολίας.

Τάξις. I. Ἀστέρες λευκοὶ ἢ κυανοῖ. — Δίδουσι φάσματα ἐν οἷς αἱ μεταλλικαὶ ῥαβδώσεις εἶναι λίαν ἀσθενεῖς, αἱ δὲ τοῦ ὑδρογόνου λίαν διεσταλμέναι· εἶνε ἡ πολυαριθμοτέρα τάξις. Εἰς ταύτην ἀνήκουσιν οἱ ἀστέρες :

α τῆς Λύρας (Βέγας)· **α** τοῦ Ἀετοῦ (Ἀλταΐρ)· **α** τοῦ Μεγάλου Κυνὸς (Σείριος)· **α** τοῦ Λέοντος (Ῥήγουλος)· **α** τοῦ Μικροῦ Κυνὸς (Προκύων)· **α** τῶν Διδύμων (Κάστωρ)· **β** τοῦ Ὡρίωνος (Rigel)· **α** τῆς Παρθένου (Στάχυς)· **α** τοῦ Νοτίου Ἰχθύος (Fomalhaut) **α** τοῦ Βορείου Στεφάνου· **α** τοῦ Ζυγοῦ· **α** τοῦ Πηγάσου (Μαρκάμπ)· **α** τοῦ Περσέως· **β** τοῦ Κριοῦ· **δ** τοῦ Σκορπίου· **γ** τοῦ Ἡρακλέως.

Τάξις II. Ἀστέρες κίτρινοι. — Δίδουσι φάσματα ἐν οἷς αἱ μεταλλικαὶ ῥαβδώσεις εἶνε πολυάριθμοι καὶ λίαν εὐκρινεῖς, ὅλως ὁμοιαι πρὸς τὰς τοῦ Ἡλιακοῦ φάσματος. Εἰς ταύτην ἀνήκουσιν οἱ ἀστέρες :

α τοῦ Βοώτου (Ἀρκτοῦρος)· **α** τοῦ Ταύρου (Λαμπαδίας)· **α** τοῦ Ἡνιόχου (ἡ Αἴξ)· **α** τῆς Μικρᾶς Ἄρκτου (Πολικός)· **δ** τῶν Διδύμων (Πολυδεύκης)· **α** τοῦ Κύκνου· **α** τῆς Κασσιόπης· **α** τοῦ Κριοῦ· **α** τῆς Μεγάλης Ἄρκτου· **δ** τῆς Παρθένου· **δ** τοῦ Ἡρακλέως· **γ** τοῦ Λέοντος.

Ὁ Ἥλιος πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀστὴρ τῆς τάξεως ταύτης.

Τάξις III. Ἀστέρες ἐρυθροὶ ἢ χρυσοῖ. — Δίδουσι φάσματα ἐν οἷς ἀπαντῶσι, πλὴν τῶν μεταλλικῶν ῥαβδώσεων, καὶ πολυάριθμοι σκοτειναὶ ταινίαι. Εἰς ταύτην ἀνήκουσιν οἱ ἀστέρες :

α τοῦ Ὡρίωνος (Beteigeuse)· **α** τοῦ Σκορπίου (Ἀντάρης)· **α** τοῦ Ἡρακλέως· **δ** τοῦ Πηγάσου· **α** τοῦ Κήτους.

Η. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

Η ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Τῇ 4 ἱσταμένου συνῆλθον οἱ ἑταῖροι τῆς ἑταιρείας ταύτης ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κυρίου κ. Κόντου εἰς πρώτην μετὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς συνεδρίαν. Μετά τινα συζήτησιν περὶ τοῦ διοικητικοῦ τῆς ἑταιρείας μέρους ἤρξαντο αἱ ἀνακοινώσεις. Πρῶτος ὁ πρόεδρος τῆς ἑταιρείας κύριος Κόντος ἐποιήσατο ἀνακοίνωσιν, ἐπανορθῶν τὸ ἐν ταῖς εἰς Ὅμηρον παρεκβολαῖς τοῦ Εὐσταθίου φερόμενον : «τὸ δὲ ἠρασάμην ἀνάλογον μέν, ἀκριβὲς δὲ τοῖς λογογραφεῖν ἐθέλουσι», εἰς ἈΤριβὲς (τουτέστιν: ἄηθες). Ὡσαύτως δὲ τὸ ἐν τοῖς εἰς Ἀριστοφάνους σχολίοις κείμενον «κατὰ τὴν Εὐρυσθέως ἐπὶ τὰς Ἀθήνας στρατείαν λόγος Ἡρακλέους θυγατέρα Μακαρίαν τοὔνομα ἑαυτὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως εἰς σφαγὴν ΜΕΤΑδοῦναι», ἐπηνώρθωσεν ΕΠΙδοῦναι, καὶ ὁρμηθεὶς ἐκ τούτου πολὺν ἐποιήσατο λόγον περί τε τοῦ ἐπιδίδωμι ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ παρέχω καὶ περὶ τοῦ ἀτριβής, ἄτριπτος, τετριμμένος κτλ.

Μετὰ τὸν κύριον Κόντον ὁ κύριος Ἰωάννης Ἀργυριάδης ἀνεκοινώσατο τοῖς ἑταίροις παρατηρήσεις αὐτοῦ κριτικὰς καὶ διορθωτικὰς εἰς τὰ πολιτικὰ τοῦ Ἀριστοτέλους.

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Συνεδρία τῆς 3)15 ὀκτωβρίου.

Τὰ μέλη τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν Ὡραίων Τεχνῶν συνῆλθον ἐν τῷ Πανακαδημίῳ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἀντιπροέδρου κ. Gérôme. Ὁ κ. Benedetto Civiletti, ἀντεπιστέλλον τῆς Ἀκαδημίας ἐν Παλέρμῳ, ἀπευθύνει τῇ Ἀκαδημίᾳ, ὡς τεκμήριον ὑπολήψεως, τὸ φωτογραφικὸν ἀπεικόνισμα τοῦ συμπλέγματος αὐτοῦ τοῦ *Dogali*, ὅπερ ἦν ἐκτεθειμένον ἐν τῇ ἐθνικῇ ἐκθέσει τοῦ Παλέρμου καὶ ᾧτινι οἱ ἑλλανοδίκαι ἀπένειμον τὸ μέγα τιμητικὸν δίπλωμα.

Ἡ Ἀκαδημία ὑπομιμνήσκει ὅτι τὸ ὑπὸ τῆς χήρας Kastner-Boursault ἱδρυθὲν διαγώνισμα γενήσεται τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1894.

Τὸ διαγώνισμα τοῦτο κατέστη πρὸς βράβευσιν τοῦ «καλλίστου ἔργου τῆς μουσικῆς φιλολογίας, ὅπερ συνετάχθη ἐν Γαλλίᾳ ἢ τῷ ἐξωτερικῷ καὶ ὅπερ θέλει πραγματεύεσθαι περὶ τῆς ροπῆς τῆς μουσικῆς ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ πολιτισμοῦ ἔν τε τῷ δημοσίῳ καὶ ἰδιωτικῷ βίῳ».

Τὰ χειρόγραφα ἢ δημοσιεύματα δέον νὰ κατατεθῶσι—τὰ δεδημοσιευμένα ἐν διπλοῖς ἀντιτύποις—εἰς τὴν γραμματείαν τοῦ Πανακαδημίου (Institut) πρὸ τῆς 1 ἰανουαρίου 1894 (ν. χ.).

Ὁ κ. Saint-Saëns ἀνακοινοῦται μελέτην αὐτοῦ «Περὶ τῆς ἀρχαίας λύρας».

Ὁ κόμης Delaborde, ἰσόβιος γραμματεύς, ἀνακοινοῦται τῇ Ἀκαδημίᾳ τὴν πραγματείαν, ἣν προτίθεται ν' ἀναγνῷ κατὰ τὴν προσεχῆ δημοσίαν συνεδρίαν ἐπὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τοῦ Meissonier.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ.

Συνεδρία τῆς 2)14 ὀκτωβρίου.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς κ. Ὁμόλλ, δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν ἰσόβιον γραμματέα τῆς Ἀκαδημίας ἀγγέλλει τὴν προσεχῆ μετάβασιν αὐτοῦ εἰς Δελφοὺς μετὰ τοῦ κ. Couve, μέλους τῆς σχολῆς ταύτης πρὸς ἔναρξιν τῶν ἀνασκαφῶν. Ὁ κ. Ὁμόλλ (Homolle) ἀνακοινοῦται ὅτι ὁ ὡρισμένος πρὸς μεταφορὰν τῶν ἀνακαλυπτομένων σιθηρόδρομός ἐστιν ἕτοιμος, εἰ καὶ δὲ οὕπω ἅπαν τὸ ἔδαφος ἐστὶν ἐλεύθερον, ὁ κ. Ὁμόλλ ὅμως ἐλπίζει ὅτι εὑρήσει χῶρον κενὸν κτιρίων ὅπως ποιήσῃ ὠφέλιμον ἐργασίαν καὶ σημαντικὰς ἀνακαλύψεις[1].

Ὁ ἐπὶ τῆς δημοσίας παιδεύσεως ὑπουργὸς ἀγγέλλει τῇ Ἀκαδημίᾳ ὅτι ὁ κ. Canovas del Castillo, πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου τῆς Ἱσπανίας καὶ διευθυντὴς τῆς «Real Academia de la historia» μεταβήσεται κατὰ τὸν προσεχῆ μῆνα εἰς Γάδειρα, ὅπως παραστῇ εἰς τὸ δεύτερον μέρος τῶν ἀναμνηστικῶν ἑορτῶν ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει τῆς Ἀμερικῆς. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀνοιχθήσονται ἀρχαῖοι τινὲς τύμβοι οὕπω ἐρευνηθέντες καὶ ἀνήκοντες εἰς τὴν ἄρτι ἀνακαλυφθεῖσαν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ φοινικικὴν νεκρόπολιν.

Ὁ Ἀββᾶς Duchesne τοῦ Bulletin Critique ἀναγινώσκει ὑπό-

1) Τὰ ἐγκαίνια τῶν ἀνασκαφῶν ἐγένοντο, παρόντων τοῦ κ. Ὁμόλλ καὶ τοῦ ἀκολούθου τῆς γαλλικῆς ἐν Ἀθήναις πρεσβείας κ. δὲ Βουργοέν, ὡς ἀντιπροσώπου αὐτῆς, οἵτινες ὡμίλησαν πρὸς τοὺς προσελθόντας κατοίκους, ὧν ἐνόνοματι ἀπήντησεν εἷς τῶν προκρίτων Δελφῶν. Πρὸς τὸ παρὸν σκέψις γίνεται περὶ ἀποκαθάρσεως τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, ἥτις εὑρίσκεται ἀκριβῶς κάτωθεν τῆς Στοᾶς τῶν Ἀθηναίων. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἤρξαντο ὅθεν ὁ κ. Ὡσσουλλιὲ κατέλιπεν αὐτὰς τῷ 1880 (Σ. Σ.).